

RADU VANCU

## Zsoltár

Dobre vecer, „mestere a hópehelynek” és  
kranevói bolgár tinilányok rézszínű bőrén  
lévő sópelyheknek, és a bolgár sóspác sópelyheinek  
és az összes fraktálnak, legyen az bolgár vagy sem,  
ismert vagy nem, ami megjárta valamikor a szív gravitációs  
hullámaít, vagy nem. Dobre vecer.

Ebből a kranevói koszos kisházból írok,  
a Fekete-tenger partjáról, a legkoszosabb ház ez,  
amelyben valaha laktam, de itt a mellettem levő ágyon  
alszik a legtisztább gyermek és asszony. Ha igaz,  
hogy itt laksz a szívünkben, gondolom, tudod, milyen ez.  
És gondolom, tudod, milyen az, ha levelet írsz,  
amelyre nem jön válasz. És úgy teszel, mintha  
nem is várnád. Pedig keresztalált halnál,  
hogy mégis. But wait, te tényleg megtetted. Kötelet emlegetek  
megfeszített ember házában. But wait, nekem is megvan  
a saját kötelem. Végül is, drama queenek vagyunk mindketten,  
ismerjük a dörgést, haladjunk.

Vagyis visszatérve – innen írok, mondom,  
a legkoszosabb & legtisztább házból. Cseppfolyósan,  
de jéghideg kólával mellettem. És majdnem biztosan  
valamiféle lélekkal. Tűnődöm, mi neked a kóla, mi  
neked a lélek. Lehet az alvó gyermeked. Lehet  
a sókristály a tinilányok köldökében.  
Ki ismerhet. Iszok a kólából, hogy  
e levelet túléljem, lélekezem  
(ha lélek volna ez), és visszatérek:

---

\* *Radu Vancu* (1978) Istennel viaskodó versei az amerikai John Berryman vallomásos költészetével tartanak rokonságot. *Hajnali négy. Otthonos énekek* című könyve 2016-ban jelent meg a Syllabus Könyvkiadónál Mihók Tamás fordításában.

Azt hiszem, nagyon egyedül vagy, pelyhek & gravitációs hullámok mestere. Azt hiszem, jéghideg kólád sincs már. Egy házat építettél, melyben a kosz elfedi a tisztákat, kik alszanak, még lélegezni akarnak, öklükkel csapkodva álmukban. Azt hiszem, gőzöd sincs, miről álmodnak. Lehet, már nem is érdekel. Megértelek. Innék egy kólat veled & elmagyaráznám. Ne csüggedj. Egyszer iszunk, ígérem. Akkor majd mindent megértesz. Vagy majdnem.

Kábé ennyi. Írni akartam neked, mint egy barátnak, aki magányos & felelősnek érzed magad a magánya miatt & írsz egy beteges valamit, amire nem is vársz választ & a magányát sem változtatja egy hűtőből kivett kólává, egy mániákus & mindenható & a magányában félőrült mester aprólékosan kidolgozott jégvirágaival a tetején. A laptop gombjai hangosak, félek, felébresztem azt, ami legtisztább e házban. Sőt a kólámról is leolvadt a jég, te kólán lévő jégkristályok mestere. Ahogy felolvadt annyi meg annyi szív, amikor a fagyasztójukból kivetted őket. De ne érzélgősködjünk. Én fizetem a kólat, én társalgok majd, mert hibásnak érzem magam miattad, ahogy mondtam.

Addig is, üdvözet Kranevóból, Balcsik mellől, ahol a sópohely finomabban művelt, mint a jég, eskü. Rohanok. Öllelek, a te Radud.

Fordította: KEMENES HENRIETTE